

Їх, певно, доля більше не квітчатиме,
їм самота зозулею кує.
Вони ще й досі числяться дівчатами,
Хоча в ровесниць і онуки є.

На хвіртки ветхі дружно обіперлися...
І, певна річ, не їхня в тім вина,
Що в них була одним одна суперниця
Із лаконічним іменем — війна.

Так, їхні наречені всі повінчані
І кулями посватані усі.
Вони тепер у камені увічнені,
В дівчат не менший камінь на душі.

Вже чашу гіркоти по вінця випили
Й на щастя-трясця брязнули о брук...
їм стільки чорних мук спізнати випало,
Не знали тільки материнства мук.

За них — єдиних — радістю б віддячили,
Бо мука та — одвічна і свята.
І стогнуть перса криками дитячими,
І в'януть неціловані уста.

Дівчат, жорстоко названих удовами,
На п'єдестал найвищий вознесу,
Хоч знаю, що ніякими медовими
Словами не розвіяти їх сум.

Я прокляну прокляттями подвійними
(Нам совістю не велено мовчати)

Повій всесвітніх, що зовуться війнами,
Що вдовами залишили дівчат.

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.